

Дженна Кофорд

Ґрунтується на справжніх подіях

“В мене сім’я є на землі, З нею добре так мені”
(Збірник дитячих пісень, с. 99).

“Ендрю! Автобус приїхав!”— гукнула бабуся.
Ендрю вибіг з дверей. Він помахав на прощання бабусі, дідусю й маленькій сестричці Емі. Емі була ще мала, аби ходити до школи, тож вона залишалася вдома з бабусяю і дідусем.

Ендрю подобалося в школі. Йому подобалося гратися з друзями під час перерви. Йому подобалася його вчителька, пані Кімбол.

Після ранкової перерви пані Кімбол сказала: “Наступного тижня у нас захід: “Приведи у школу своїх батьків”. Коли хтось із ваших батьків прийде, нехай вони не забудуть принести щось зі своєї

роботи, щоб показати нам. Ми дуже хочемо почути їхні розповіді!”

Ендрю аж спітнів. Йому нічого було сказати про батьків. Він майже не пам’ятав своєї мами. Вона залишила його, коли він був маленьким. І Ендрю навіть не знав свого батька.

Ендрю слухав, як інші діти розмовляли про своїх мам і татусів. Мама Тоні була пожежницею, а тато Джессіки працював у зоопарку. Кожен сподівався, що її тато принесе в клас мавпочку або лінвця!

“А твої батьки?”— запитав Тоні у Ендрю.

Ендрю опустив погляд. Він знизав плечима. “Я живу з дідусем і бабусяю”.

Ендрю любив бабусяю й дідуся, але вони не ходили на цікаву роботу. Бабуся продавала ковдри й одяг для немовлят. Дідусь був водієм великої вантажівки. Ендрю не був у захваті від заходу “Приведи у школу своїх батьків”.

Того вечора Ендрю читав перший розділ книги Мормона: “Я, Нефій, був народжений від порядних батьків ...” (1 Нефій 1:1).

“Я не живу зі своїми батьками,— подумав Ендрю.— Я просто живу з бабусяю і дідусем”.

Саме тоді Емі увійшла в кімнату Ендрю, тримаючи в руках пухнасту ковдру. Вона розправила її так, щоб Ендрю побачив. “Її зробила бабуся!”

Так, бабуся зробила цю ковдру для тебе”. Ендрю трохи повеселішав.

Він подумав про все те хороше, що бабуся робить для нього— готує сніданки перед школою, допомагає з домашніми завданнями, грає в ігри з ним і з Емі. Бабуся була майже, як мама.

Потім Ендрю подумав про дідуся. Дідусь кожного вечора читав Ендрю історії. Він також допомагав виконувати домашні завдання. А крім того вчив Ендрю кататися на велосипеді. Дідусь був майже, як тато.

Ендрю ще більше повеселішав. Він був дуже вдячний бабусі й дідусю. Він усе ще хвилювався, як же привести бабусяю чи дідуся до школи. Але все буде добре. “Можливо, у мене немає порядних батьків, подумав він, але у мене є порядні бабуся й дідусь, а це вже щось особливе”.

На заході “Приведи у школу своїх батьків” Ендрю сидів з дідусем у кінці класу й слухав, як виступають батьки інших дітей. Мама Тоні принесла свою форму пожежника. Вона дозволила кожному приміряти шолом. Тато Джессіки приніс із зоопарка черепаху.

“Тепер твоя черга, Ендрю”,— сказала пані Кімбол.

Ендрю вийшов на середину класу разом з дідусем. Він глибоко вдихнув і сказав: “Мій дідусь водить великі вантажівки і розвозить продукти. Він зустрічається з багатьма людьми, і йому доводиться багато працювати”.

Ендрю поглянув на дідуся й побачив, що той усміхається. Тоді дідусь розповів про те, як він водить вантажівку. Він також приніс кожному пригощення зі своєї роботи! Діти у класі Ендрю ставили дідусю багато запитань про його роботу.

Ендрю був щасливий, що з ним був його дідусь. Він, дідусь, бабуся і Емі були сім’єю—і вони були порядною сім’єю. ■

Автор живе в штаті Юта, США

Ендрю не був у захваті від заходу “Приведи у школу своїх батьків”

Порядні дідусь та бабуся

ІЛЮСТРАЦІЯ ГАР ФРЕНССА

